

[Lilli Gyldenkilde]

»Materialismen«

Første næstformand (Erlendsson):

Der er umådelig megen støj i salen. Var det ikke muligt at dæmpe den lidt?

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg takker meget, for det her er vigtigt.

»Materialismen og pengebegæret er ved at ætse Danmark op indefra. Med en sund tankegang kan man ikke tilsidesætte humane hensyn til fordel for profit. Tænk jer om endnu en gang.«

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil gerne endnu en gang appellere indtrængende til alle veltænkende mennesker her i tinget. Alle vi, der med egne øjne har set resultatet af denne produktionsform, er på det dybeste rystet, og det er jo den almindelige tendens, at vi ønsker at hjælpe dyrene, vi ønsker at beskytte det umælende væsen.

Det er særdeles alvorligt, at det, der i går ifølge den gældende lovgivning betragtedes som dyremishandling, skal vi i dag i dette høje ting vedtage som lovligt og gyldigt. Jeg finder det skammeligt, og jeg vil indtrængende appellere til, at man stemmer imod denne lovgivning.

Alfred Hansen (DR):

Hvis det nu skulle vise sig, at vi om lidt må konstatere, at lovforslaget om æglægningsbure er vedtaget, må det være helt klart, at det er i så stor modstrid med befolkningens ønske, som vi aldrig tidligere har set det her i tinget.

Der har stort set ingen været i dagspressen, som har talt til gunst for æglægningsbure, ud over ivrige fremskridtsfolk. Derimod har spalte op og spalte ned af læserbreve de seneste måneder klart taget afstand fra dette lovforslag. Men vi står altså nu i en situation, hvor socialdemokratiet og fremskridtspartiet hånd i hånd vil vedtage noget sådant.

Det har været fremført, at vi for konkurrencens skyld måtte have æglægningsbure. Jeg synes, det havde været relevant, om man havde set på, hvilke produktionsomkostninger der er med at fremavle høns og æg og fjerkræ i det hele taget. Hvis vi skal se på alle fjerkræproblemerne, er det nok et spørgsmål, om ikke hovedårsagen skal søges

i den høje kornpris. Det er klart, at de løbende driftsomkostninger og produktionsomkostninger spiller en afgørende rolle for, om det er rentabelt at holde høns. Det er jo sådan, at kornprisen inden for EF er det dobbelte af, hvad kornprisen er uden for EF. Det vil sige, at hvis Danmark ikke havde været medlem af EF, havde vi haft en kornpris, der havde ligget på det halve af, hvad vi har nu, og så ville der jo i hvert fald ikke have været behov for burhøns.

På et måde i Odense for en måneds tid siden blev hr. Askjær Jørgensen spurgt, om han også ville gå ind for burhøns, hvis vi havde kunnet konkurrere på æglægningsområdet. Hertil svarede hr. Askjær Jørgensen, at så ville han i grunden ikke have anset det for nødvendigt. Det skete i en samtale med formanden for Husdyrenes Vel, Jørgen Blovsted.

Jeg skal derfor spørge de partier og de enkelte medlemmer, som nu støtter dette: ville man have indført loven om burhøns, hvis man ikke havde haft konkurrenceproblemer? Kort og godt: er det konkurrenceproblemer, der er hovedårsagen til, at vi nu er konfronteret med dette lovforslag, som desværre nok om lidt vil blive vedtaget?

Jeg håber og opfordrer til, at denne sag totalt tilsidesætter den partiparole, som normalt gælder i de forskellige partier, at hvert enkelt medlem gør op med sig selv, om det nu også er i overensstemmelse med den holdning, det enkelte medlem har over for dyr i almindelighed og over for burhøns i særdeleshed.

Der er tale om en total disharmoni med den holdning, der er i befolkningen, og jeg synes, det er beskæmmende at tænke sig, at det stykke A 4 papir, jeg her holder op, har samme mål, nemlig 20 × 30 cm, som det areal, man fremover vil give burhøns at leve på og eksistere på. Det er det, man allernådigst kan bevilge en høne fremover. Jeg synes, det er deprimerende, og det er diskriminerende over for dyrene. Det er en meget foruroligende vej, folketinget her er slået ind på.

Danmark, som har haft meget menneskelige, fornuftige holdninger til dyrene, har nu totalt vendt, og man kan frygte for, hvad det næste initiativ bliver, når man altså skubber hele produktionseffektiviteten, forrentningsproblematikken foran sig som en sneplov foran enhver reform.